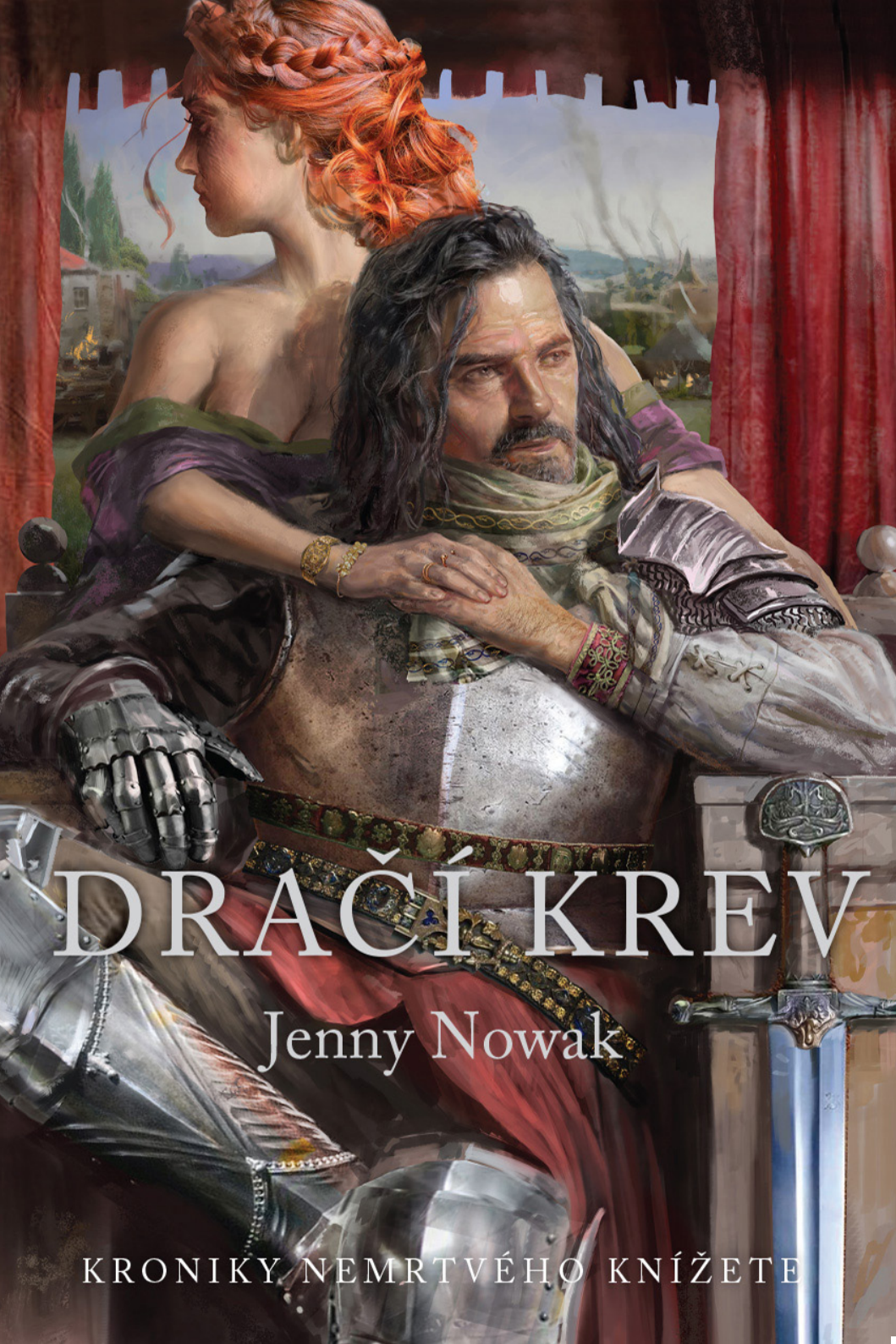

DRAČÍ KREV

Jenny Nowak

KRONIKY NEMRTVÉHO KNÍŽETE

DRAČÍ KREV

Jenny Nowak

KRONIKY NEMRTVÉHO KNÍŽETE

argo

PROLOG

Tisíc čtyři sta třicet a jedno léto minulo od narození Páně a Bůh se od svých dětí odvrátil. Sedmihradsko, sevřené kamennými pěstmi hor, trpělo stále častěji nájezdy divokých tureckých hord. Zpupnost Alláhových synů neznala mezí a nevěřící se zdáli být dobří jen k tomu, aby byli vyvražděni k větší slávě Prorokově. Půlměsíc se vtínal do kříže jako břit pohanské šavle.

Rolníci a pastevci z chalup, rozhozených po kopcích a v údolích řek, dobývali chléb ze země prosycené krví. Kouř z vypálených osad stoupal k nebi jako žalozpěv těch nejubožejších.

Přesto zvedali hlavy. Vychrtlí, dočerna opálení chlapi s vyprahlýma očima se chápali seker, okutých cepů a kos.

Bůh nás neopustí a kníže povede! Kloubnaté prsty se svíraly na jílcích zbraní jako k modlitbě.

Svět se zdál místem nenávisti, moru a krveprolití. O to urputněji se šikovali v zoufalé, ke všemu odhodlané vojsko.

Transylvánský kníže řádu Draka, vojvoda Vlad, je volal pod své praporce. U večerních ohňů se s dechem ztajeným vyprávělo o jeho odvaze. Říkávalo se, že kníže nosí stříbrnou zbroj, která září jako samo světlo Luny, a před jeho dračím praporcem Turci padají na tváře, zatímco kněžna Ileana proklečí nekonečné hodiny na ledové dlažbě hradní kaple. Oblečená jen v tenoučké plátěné říze kajícnice odříkává modlitby za zemřelé.

Transylvánie, těžce zkoušená „země za lesy“, podle mnoha slavných pevností známá i jako Sedmihradsko, se probouzela, dýchala novou nadějí...

Noc se ještě nepřehoupla k ránu. Tma ležela na vrcholcích stromů jako lehounký šál a voněla teplým, sotva znatelným vánkem. Úplnou

temnotu rozptylovala jen záře lamp zavěšených v železných kruzích vedle těžké padací brány a plameny pochodní v rukou pobíhající čeledi.

Rachot upuštěného džberu se kamenným nádvořím rozlehl jako hromobití, zdušené zasmání bylo rázem zahlušeno proudem nevybíravých nadávek. Skvrnitý pes, který se potmě připletl pod čísi okovnou botu, žalostně zakňučel a po břiše se vplazil do maštale, odkud vycházelo matně nažloutlé světlo a hřejivý koňský dech.

POTOMSTVO
DRAČÍ KRVE

Škvírou v nedbale přivřené okenici se dosud neprodral ani jediný paprsek světla, ale ruch z nádvoří tlumeně pronikal až sem. Ileana se skulila na bok a ještě na chvilinku zavřela oči. V teplém bezpečí širokého lože jí bylo tak dobře, že zatoužila podržet si ten pocit alespoň o pár okamžiků déle. Ale zmatené myšlenky se za zavřenýma očima rozbíhaly na všechny strany. Když do toho všeho začalo ještě ke všemu kopat děťátko, Ileana si s povzdechem shrnula uvolněné pletence tmavohnědých vlasů a pomalu se posadila. Huňatá medvědí kožešina prostřená na dlaždicích příjemně hrála bosá chodidla.

Ileana si přiložila dlaň na břicho a s blaženým úsměvem vnímala lehýnké pohyby tam uvnitř. Jako dotek motýla, tak něžné a chvějivé to bylo. Zaškrábání na dveře ji vyrušilo.

Dovnitř nahlédla drobná opálená dívka, od hlavy k patě zabalená do vyšívaného, třásněmi zdobeného přehozu. Ve světle svíčky, kterou stínila stočenou dlaní, blýskly zuby v úsměvu.

„Tvá Milost už vstala...“

„Nenechá mě spát,“ s úsměvem si postěžovala mladá kněžna a pohledem ukázala dolů. „Bude to pěkný raubíř. Přesně takový, jakého si jeho vznešený otec přeje. Tentokrát jsem si jistá. Když se měla narodit Milana, bylo to úplně jiné.“

„Určitě,“ prohlásilo černoooké děvče s nejhlubším přesvědčením. „Vždyť se za to s tebou modlí celá země.“ Zatímco kněžnu ujišťovala, stačila ještě pobíhat po ložnici a shledávat své paní šaty.

„Ten přehoz přece ne, Marianno!“ zaúpěla Ileana, když viděla, co její starostlivá služebná vyndává z truhlice. „Je moc těžký, a já rozhodně nechci být celou cestu zavřená v nosítkách. Nemohla bych v něm udělat krok.“

„Rány Boží, Milosti! Přece bys nechtěla jít pěšky?!“ hrozila se Marianna. „Jak by to vypadalo? Co by si pomysleli rytíři z tvé družiny?“

„To je mi jedno. Mohli by se do těch dusných nosítek nechat zavřít sami místo mě. A já bych mohla jet na koni,“ dodala a skrze husté řasy pokukovala po Marianně. Dočkala se. Marianna vypískla a bleskurychle se pokřižovala.

„Rač tě Bůh chránit všeho zlého! Běžím ti pro horké mléko, Milosti.“

Rozložitý plavovlasý obr v koženém kabátci a ohrnutých škorních pečlivě prohlížel každou zápinku postroje. Tmaví hnědáci připravení ke kněžniným nosítkům se v plamenech pochodní matně leskli.

„To snad není tvoje práce, Waltře,“ ozvalo se mu za zády a světlo ztemnělo, jak úzký vchod téměř zakryla mohutná postava ramena-tého muže v těžké aksamitové suknici.

Oslovený se s úsměvem obrátil. Zpod nezvykle světlých vlasů, spoutaných širokou koženou čelenkou, zasvítily průsvitně modré oči.

„Ovšemže je,“ prohlásil vzápětí. „Neříkals mi, že za kněžnino bezpečí ručím životem? Myslíš, že chci přijít o hlavu kvůli prasklému řemenu? Jinak totiž svou oddanost prokázat nemohu,“ vysvětloval úplně vážně. „Nevěřím, že za celou cestu vůbec vytasím meč. Turka neuvidíme, leda ve snu.“

„Kéž bys měl pravdu,“ usmál se roztržitě kníže. Walter se vrátil k postrojům. Odmlčeli se. Bylo to už víc než pětadvacet let...

Mladý kníže Vlad završil desátý rok a s napětím čekal na návrat svého otce, knížete Mircei, z válečné výpravy. Osvobodili tenkrát mnoho zajatců, mezi nimi umírajícího muže. Byl vychrtlý a raněný, ale plavé vlasy rozházené kolem kostnatého obličje připomínaly svatozář na ikoně. Nikdo, koho kdy Vlad znal, neměl takové vlasy. Na nosítkách, narychlo svázaných z větví, se krčil špinavý, vyhublý kluk, křečovitě se držel a na všechny, kdo ho chtěli od raněného odtrhnout, vrčel a vřískal jako vyděšené vlčí štěně. A byl stejně plavý jako jeho otec.

Ještě téhož večera ten podivný muž zemřel. Před smrtí ale nabyt vědomí a slabým, přerývaným hlasem promluvil. Byl anglickým lordem,

pánem z Langley, šestým svého rodu. Bůh ví, kam se to ze své daleké domoviny vydal a jakým neblahým řízením osudu padl do rukou pohanů.

Plavovlasé vlčí mládě vylo za dveřmi hradní kaple, kam tělo jeho otce uložili, tři dny a tři noci. Když je chtěli odvést, zahrát a nakrmit, kousalo a zmítalo se jim v rukou.

Kníže Mircea na ně zamyšleně shlížel a jeho pohled střídavě spočíval na zbědované postavičce schoulené u dveří a na samostřílu podávaném ochotným lovcům. To strašlivé pochopení udeřilo malého prince jako blesk. Bez přemýšlení se vyřítíl ven. V první komnatě serval z postele kožešinový přehoz a schoulil se pod něj i s vlčím mládětem. Nedá je... Nedá!

V útěsné tmě pomalu přestávalo vzlykat, cítil, jak mu studená tlapka bojácně šátří po tváři. Neodvažoval se ani dýchat. Konečně usnulo. Spící je přenesli do komnat mladého knížete. Nedal jinak. Druhý den ho nakrmili, vykoupali a oblékli. Od princova boku se zprvu odmítal, byť jen na chvíli, hnout, ale k jeho otci už vzhlížel klidným, neuhýbavým očima. Dokonce se usmál, když uslyšel své právoplatné jméno. Lord Langley...

„Walter Langley,“ dodal roztřeseným hlasem, avšak s příděchem hrlosti.

Mladý kníže z Draculů měl od toho dne bratra.

„V pořádku,“ narovnal se konečně Walter a jeho dlaň hlučně dopadla na hladký koňský hřbet. „Můžeme vyrazit.“

„Nevrátí se dřív než koncem zimy,“ řekl kníže zdánlivě bez souvislosti.

„To asi nevrátí,“ souhlasil Walter. Věděl až moc dobře, nač jeho přítel myslí. Vytoužený syn měl přijít na svět v bezpečí. Narodí se daleko odtud, až v Lugoši, jehož hradby a kamenné valy se zdály nedobytné a kam osmanská zvůle dosud nedosáhla. Kníže tak rozhodl už dávno, přestože lehko u srdce mu nebylo.

Široké kamenné stupně bral po dvou, služebné děvečky, která před ním poplašeně uskočila, si snad ani nepovšiml.

Ileana stála uprostřed komnaty, nezvykle vážná, neklidné prsty přitahovaly ke krku tmavě rudý plášť sepnutý ohlazenou jantarovou

sponou. Přistoupil k ní a mlčky rozevřel náruč. Obemkla jej rukama kolem pasu a drobnou tvář, lemovanou hladce zapletenými vlasy, schovala v záhybech jeho šatu.

Marianna chvatně vycouvala a snažila se zavřít za sebou co nejtišeji. Kníže hladil svou ženu po vlasech, slova se mu shledávala jen stěží. Cítil její pevné, zakulacené tělo na svém; plnilo jej to hrdostí a podivnou něhou současně.

„Nepláču,“ poznamenala Ileana, dřív než stačil promluvit on.

„Ne.“ Usmál se jí do vlasů. „Není proč. Ostatně ženy našeho rodu nepláčou nikdy. Bude ti tam dobře.“

„Nebude,“ zamračila se umíněně Ileana. „Je to hrad mého strýce, ale nikdy jsem tam nebyla. Bojím se. Budeš mi chybět.“

„Já vím,“ odvětil kníže vážně. „Musíš ale myslet na něho.“

Sjel před svou ženou na kolena a vděčně políbil vyklenutou linii, pod níž ten vytoužený odpočíval. Ileana si jej přimkla k sobě. Zvlněné tmavé prameny, spoutané čelenkou ze zlacených šňůrek, jí měkce klouzaly pod prsty. Kníže zavřel oči a beze slova se poddal jejímu laskání.

Z nádvoří zaznělo třískání kopyt o dlažbu, výkřiky pobízející rytířskou družinu do sedel. Lovecká smečka v zadním psinci se zběsile rozštěkala, do toho vřiskavě ržála čísi podešovaná klisna a nade vším basoval nepřeslechnutelný hlas sira Waltera.

„Je čas...“

Kníže vstal a bez ohlédnutí prošel dveřmi, které byly pro muže jeho vzrůstu přece jen trochu nízké. V jeho tvrdé, opálené tváři už se nezračilo vůbec nic. Jen široká dlaň svírala Ileaninu ruku takovou silou, že mladá kněžna trošičku křivila tvář bolestí. Statečně se ale usmívala.

Starostlivá Marianna vklouzla ke kněžně do nosítek, dvířka zaklapla. Kopyta posledního z koní zatančila na kamenech, zvlhlých padajícím mlhou a zabubnovala na mostě. Sir Walter, sedící na své jako noc černé kobyle, zdvihl ruku vysoko nad hlavu.

Řetězy hlasitě zaskřípěly a mohutné mřížové bran sjely k zemi.

* * *

Kníže ztěžka dopadl do křesla. Zvrátil hlavu přes vysoké, kůží pobité opěradlo, dlouhé nohy natáhl k ohni. Zavřel oči. Když se dlouho nic nedělo a ticho bylo rušeno stále jen praskáním polen, vysoko naložených v klenutém krbu, nespokojeně se rozhlédl. Koženými rukavicemi, které si před chvílí stáhl, zlostně práskl do stolu.

Panoš vklouzl dovnitř jako stín, bojácně se tiskl ke stěně. Neodvažoval se ani zvednout zrak. Kulatý, stále ještě chlapecký obličej odrážel strach. Kníže na něm spočinul pohledem a kupodivu se skoro usmál. Vzápětí stáhl husté obočí, jako by se za tu slabost zastyděl.

„Spíš, či co?“ zavrčel nevlídně. „Stáhni mi boty a dones víno.“ Chlapec byl na kolenou na zemi dřív, než kníže domluvil. Hned nato se přeochoťně vrhl po přezkách kabátce, ale jeho pán jej rozmrzele zarazil. Panoš se ve zmatku vyřítil ven, až by byl málem porazil děvečku, která už chvátala s těžkým korbelem, rozkymáceným v rukou. Zlacený pohár zařinčel na dlaždicích.

Dva páry k smrti vyděšených očí v hrůze utkvěly na knížeti. K jejich naprostému ohromení se však ani nepohnul. Jako by rachot, jenž by probudil mrtvého, vůbec nevnímal. Vyplašený panoš třesoucí se rukou nalil po okraj a s nepovedenou úklonou vycouval ze dveří.

Vlad zavřel oči a úlevně vydechl. Potřeboval být sám. Postrádal Ileanu tak velice, že nedokázal snést přítomnost nikoho jiného. Cítil to jako ponížení. Nehodilo se, aby on, vládnoucí kníže, toužil po vlastní ženě jako zamilovaný toulavý žák. Ale horší než touha a stesk byl strach. O ni, o její život... Svíravá černá hrůza, která jej zachvacovala kdykoli a bez varování. Rdousila ho tak, že ani nemohl dýchat. Báł se sám sebe, svého strachu, toho, že to na něm bude znát.

Vypil pohár na jeden zátah a rázně se zvedl od stolu, aby zastrčil na závoru. Zůstal stát s rukou strnule pozdviženou. Skřípot řetězů padacího mostu sem doléhal úplně zřetelně. V tuto hodinu to mohlo znamenat jen nečekanou návštěvu nebo posla. Odtamtud...? V prvním popudu se chtěl vyřítil ven. Vzpamatoval se ještě včas.

Okovaná kopyta zabušila do mostních fošen. Napínal sluch. Ne víc než tři čtyři jezdcí. Dole se zabouchla těžká vrata, čísi hlas něco nesrozumitelného volal, někdo se smál... Bože, smáli se! Musel se

přidržel stěny, jak se mu slabostí a úlevou podlomila kolena. Tedy ne to, čemu se ani neodvažoval dát jméno. Díky Bohu ne. Narovnal se v ramenou a zešíroka otevřel dveře.

Walter spěchal osvětlenou chodbou, až za ním plášť povlával jako cípy válečného praporce. Pochva jeho dlouhého meče přitom hlučně narážela do kožených nohavic. S naučenou obřadností rychle klesl na jedno koleno, aby vzdal hold svému pánu, ale hned nato zatlačil Vladu zpět do síně, svíraje ho v bouřlivém medvědíh objetí.

„Vino! Díky Bohu,“ zachraptěl vzápětí, sotvaže jeho pohled padl na stůl. „Umírám žízni.“

Nalil si plný pohár a jediným douškem jej vyprázdnil. Stejně tak naložil s dalším, než se s blaženým povzdechem sesunul do křesla. „Ale kde je večere?“ dotázal se po kratičkém zamyšlení a v jeho hlase zápasila lehká ukřivděnost s počínajícím podezřením, že byl o něco ošizen.

„Nejspíš ještě běhá po dvoře,“ zasmál se Vlad. Walterovou osmahlou tváří se rozlil spokojený úsměv.

„Hovořme chvíli vážně,“ navrhl Vlad a přitáhl si židli. „Čekal jsem tě nejdřív za měsíc.“

„Co bych tam dělal?“ zhrozil se Walter. „Umíš si vůbec představit, co je tam ženských? Plný hrad. Co já bych jim tam byl platný? Ledáže bych vyšíval peřinky. Takhle jsem jenom překážel. Ileanina paní teta, paní Alžběta, je určitě moc vznešená a důstojná osoba, ale mimoto je stará čarodějnice.“

„To snad přece jenom ne,“ smál se Vlad a vlastnoručně doléval.

„Ale ano!“ trval na svém Walter. „Jak jen mě zhlídla blízko kněžny, zahlížela na mě tak, že mi z toho až trnuly zuby.“

„Nediv se, nezná tě,“ podotkl smířlivě Vlad. „Ale nechceš mi namluvit, že na hradě byly jen samé ženské. Snad je tam družina a vojsko. A hradní pán. Nebo ne?“

„Škoda mluvit,“ mávl rukou Walter. „Pan Denszö byl v Timișoare u nejstaršího syna. Má se ženit a vykládalo se tam, že mu pak starý předá Lugoš jako dědičné zboží. Kdyby tam byl, to by byla jiná! To by na mě ti jeho chlapi nekoukali, jako by si mysleli, že tady v horách

všichni pasem ovce a v noci se kolem postelí rozháníme klackem, abychom odehnali medvědy. Jsou přesvědčení, že uhájí hradiště, co stojí na návrší rovném jako mlat, dokážou jenom hrdinové, jako jsou oni. Z hradeb je vidět na míle daleko. Tam bych se já samojediny ubránil celé sultánově armádě, i kdybych měl místo meče špikovačku na kvíčaly!“ rozohnil se Walter.

„Myslím, že půjdeme dolů a poohlédneme se po té večeri,“ prohlásil diplomaticky Vlad a Walter jej podle očekávání bez námitek následoval.

* * *

Buď byla jehla tak tupá, nebo tvrdá, zlatými nitěmi hustě prošitá látka tak nepoddajná. Propíchnout to nešlo za nic na světě. Ileana se o to chvíli umíněně pokoušela. Poposedla, škusbla za pokroucenou, zacuchanou nit a tím byla veškerá její trpělivost u konce. Vyletěla ze sedátka v okenním arkýři a se vši vervou mrštila svou ruční prací o podlahu. Ani nevěděla, jestli cítí víc vzteku nebo úlevy. Vyšívací rámeček se rozletěl na kusy a kněžniny společnice ulekaně nadskočily. Mrštná tmavooká Anna se rychle shýbla, zatímco postarší panna Eugenie s přehnaně starostlivým výrazem letěla ke kněžně. Neopomněla ovšem předtím pečlivě odložit vlastní vyšívání.

Ileana stála nad troskami rámečku a jen nepatrně vraštila obočí. Jako by to spáchal někdo jiný, na jehož počínání shlížela s pobaveným údivem. Dveřmi za sebou práskla dřív, než k ní Eugenie stačila přispěchat. Byla by se rozběhla, ale už to nedokázala. Připadala si tak neobratná a těžká. A tolik ji bolelo v zádech. Opatrně, pomalu sešla dolů.

Nádvoří bylo jako po vymření. Polední říjnové slunce stálo přímo nad hradem, na nízkém pilíři se ospale vyhřívala kočka. Od čeledníku se neslo skřípění vahadla, kterým nabírali studniční vodu, žízniví koně cinkali vazáky a hluše tloukli podkovami do slámy.

Ileana se rozhlédla a zvolna zamířila ke stájím. Džbery, které čeledí odložila ke zdi, vydávaly mokrou vůni vodou nasáklého dřeva.

Vlhké skvrny na dlažbě rychle usychaly. Ileana vklouzla do vlahého pološera, zády se opřela o hrubě nabílenou stěnu. Koně se zvědavě ohlíželi a spočívali na kněžně měkkýma, vědoucíma očima. S rukama sepnutýma vysoko na břiše usedla na otep slámy. Tmavočervené šaty s bohatě prostřihovanými rukávy vláčela prachem a ve vlasech spoutaných perlovou sítkou uvízlo stéblo zachycené na stěně. Seděla tak tiše, že koně po chvíli pokojně sklonili hlavy a vrátili se ke zbytkům svého ovsu ve žlabech. Ileana zavřela oči. Zdálo se jí, že v tom nebeském tichu, rušeném jen monotónním chroupáním, by mohla usnout a spát navěky.

Nosový hlas panny Eugenie se nesl přes celé nádvoří. Někdo jí odpovídal. Vzadu se rozdkáaly slepice. Ileana semkla víčka ještě pevněji a na okamžik byla v pokušení zastrčit dveře zevnitř. Musela se usmát té představě. Jak křičí a bouchají. Marně... Nakonec se přece jen zastyděla. Je kněžna, nebude se před nikým schovávat jako provinilá služka. Může rozkazovat. Poručí, aby ji nechali o samotě. Dá si rozestlat lože a nehne se z něho do večere. Vstala.

Strašlivá bolest, která jí vybuchla v útrobách, ochromila všechny její smysly. Nepřestávala, sílila, zahryzávala se jí do vnitřností jako zběsilé zvíře. Kněžna slepě zatápala kolem sebe a nepřítčně se rozkřičela. Cítila na sobě čísi ruce, ale neviděla, neslyšela, nikoho nepoznávala. Nestvůrná bolest ji zbavovala rozumu. Když se měla narodit Milana, bylo to zlé, ale tentokrát jako by si pro ni přišlo samo peklo.

Ileana se schoulila na zemi a oběma rukama obemkla sloupek koňského stání. Veliká kaštanová klisna moudře a opatrně ustoupila a natáhla se dozadu, jak jen jí to krátký úvazek dovoľoval. Služebné zmateně pobíhaly kolem a bezvýsledně se snažily zdvihnout svíjející se kněžnu na nohy.

„Paní Alžběta... Rychle pro paní Alžbětu,“ ozývalo se šepem ze všech stran. Když úctyhodná postava paní tety konečně rozrazila dveře, rozprchly se před ní jako houf poplašených slepic. V jejím pohledu se dalo až běda jasně číst pohrdání jejich neschopností. Naštěstí pro ně nebyl na výčitky čas.

Tělnatá paní v širokých, sametem vyložených šatech se s hluchým vydechnutím sehnula.

„Vstávej, děvenko,“ poručila vlídně, ale nesmlouvavě. Mladá kněžna zoufale zavrtěla hlavou a ještě pevněji se přimkla ke sloupu. Klouby prstů jí zbělely. Paní Alžběta se narovnala.

„Ty leť do kuchyně, ať hřejí vodu. Spoustu horké vody. Rozumělas? Ty do zadního dvora pro bábu. Ty do čeledníku, ať zapráhnou. Pro všechny případy.“ Zamyslela se. Ne, nezapomněla na nic. Služebné se rozlétly, jako když do nich střelí. Zůstala jen jediná: Anna, která se od mladičké kněžny už od jejího příjezdu téměř odmítala hnout. Neustále jí byla nablízku a nepřestávala ji sledovat nadšenýma, láskyplnýma očima. Teď ty oči přetékały strachem a slzami.

„Pomoz mi s ní,“ zavelela paní Alžběta a sama rázně uchopila Ileanu pod rameny. Anna ji uctivě podepřela z druhé strany. Kněžna divoce zaúpěla a vyrvala se jim z rukou. Ve zmučené hlavě se jí uhnízдила jediná myšlenka: *Odejde-li, tak zemře. Peklo si ji vezme.* Zdálo se jí, že tady, v teple zadýchané maštale, pod ochranou měkkých kobylích očí, k ní zlé moci nemají přístup.

Avšak paní Alžběta byla žena činu. Vzkypěla v ní zlost.

„Okamžitě vstaň!“ obořila se na ohlušenou Ileanu, jako by v sobě neměla kousíčka citu. „Ovládej se alespoň před sluhy! Chceš, aby se budoucí transylvánský kníže narodil v maštali?!“

Spíš ji obě nesly, než odváděly. Padala jim přes ruce, vzlykala a omdlávala. Paní Alžběta supěla, oddechovala námahou, ale postupovala kupředu. Vyčerpanou, potem splavenou Ileanu uložili na nízké, pohodlné lůžko ve velké síni, a než se paní Alžběta stačila vrátit s plátnem a přikrývkami, Anna už ji něžně a opatrně vysvlékala. Marianna, která se bez dechu přiřítla bůhvíodkud, se jí snažila pomáhat, ale zdála se tak zděšená, že spíš překážela. Porodní bába Apolonia pobíhala kolébavými krůčky kolem postele a netrpělivě všechny pobízela, aby si pospíšili.

Kněžna se znovu rozkřičela. Široce rozevřené oči se naplnily děsem a zoufalstvím. Vzepjala se na lůžko do oblouku, ale bába Apolonia ji, mumlajíc konejšivá slůvka, násilím přitlačila zase zpět. Prudkým